

Solia 1888 și slava ei crescândă

Miercuri, 9 mai 2007

Gili Cârstea

Aceasta este o scurtă prezentare despre ceea ce s-a întâmplat greșit în familia lui Dumnezeu, și care trebuie corectat prin planul de mântuire înainte ca marea controversă să se poată încheia.

Înainte de revolta din cer, fiecare ființă inteligentă era parte a unei imense rețele vii, prin Duhul Sfânt. Aceasta este temelia guvernării divine, scopul Său veșnic în creație, așa cum este el clar exprimat în DA 161. Fiecare ființă este un templu sfânt pentru locuirea lui Dumnezeu, și prin prezența Duhului Sfânt toți au acces și sunt parte a unei civilizații de dragoste, având acces la toate facilitățile acestei impresionante infrastructuri. Fiecare este conectat la „izvorul vieții” prin Duhul Sfânt locuind în inimă.

Un serafim luminos și sfânt a dorit să schimbe acest sistem. El a insinuat că această ordine este un sistem al sclaviei, o barieră în calea libertății, acea libertate care ar fi făcut din fiecare un dumnezeu – ca un drept din naștere. El a început să împrăștie printre îngeri sugestia că părtășia de natură divină este un obstacol în fața evoluției naturale către dumnezeire. Lucifer a decis să se despartă de izvorul vieții, și mulți îngeri l-au urmat, sperând să obțină libertate autentică și să devină ca Dumnezeu.

Dar deconectarea de la izvorul vieții, în loc să aducă dezvoltare miraculoasă, produce moartea, anihilare finală, moartea a doua. Spre a stopa o astfel de tragedie până când minciunile și dezinformarea vor fi clarificate, Mielul lui Dumnezeu a luat asupra Sa consecințele deconectării lor, și „a fost șters de pe pământul celor vii” (Isa 53:8). El S-a „așezat între vii și morți, și urgia a încetat” (Num 16:48).

Controversa s-a mutat pe pământ, iar Dumnezeu, producând ființe „de o nouă ordine în univers,” intenționa să clarifice obiecțiunile din marea controversă. Nu era necesar ca Adam și Eva să cadă în păcat. Marea și eterna lege a guvernării divine, unirea dintre natura divină și cea creată, putea fi demonstrată perfect prin familia sfântă, trăind în neprihănire. Duhul Sfânt locuia în ei, iar slava care le înconjura trupurile era dovada vizibilă a acestei realități. Ei urmau să nască fii asemenea lor, temple pentru locuirea lui Dumnezeu.

Dar Eva și-a închipuit că Șarpele ar putea avea dreptate, și a ales să încerce metoda lui de a ajunge ca Dumnezeu. Ea a decis să se deconecteze de la izvorul vieții, iar soțiorul a urmat-o doar din ciudatele rațiuni ale inimii. Adam a fost primul om care a primit „o altă evanghelie.” Istoria ne învață că ori de câte ori poporul primește o altă evanghelie, se închină imediat unui alt Hristos, și este inspirat de un duh fals.

Din acel moment, scopul planului de mântuire a fost acela de a-l conecta pe om din nou la izvorul vieții. Tot sistemul ceremonial iudaic era o pildă pentru acest mare adevăr, ascuns de veacuri. Realitatea acestui sistem, Omul Isus Hristos, era împlinirea acestui plan:

„Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Întunecată și mânjită de rele, inima omului nu a mai descoperit slava Celui Sfânt. Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul cerului este împlinit. Dumnezeu locuiește în omenesc, și prin harul salvator inima omului devine din nou templul Său” (DA 161).

Doar atunci când Dumnezeu locuiește în omenesc se poate trăi în neprihănire. Hristos a fost primul exemplar al realizării noului legământ. Orice altceva este evlavie fără putere, vechiul legământ.

Marea controversă nu poate fi încheiată dacă o generație nu poate fi adusă la nuntă. Nunta este unirea dintre două naturi despărțite: umană și divină. „Prin nuntă este înfățișată unirea dintre omenesc și divin” (COL 307), iar acest lucru nu este altceva decât marea Zi a Ispășirii finale.

Acest subiect este de maximă importanță; el ascunde „taina evlaviei”:

„Unirea dintre natura divină și cea umană este unul dintre cele mai prețioase și tainice adevăruri ale planului de mântuire. Despre aceasta vorbește Pavel, când scrie: „Fără îndoială, mare este taina evlaviei – Dumnezeu descoperit în trup” (5 T 746).

„Hristos a venit în lumea noastră spre a aduce putere divină pentru omenesc, spre a-l face pe om părtaș de natură divină” (GCB 1895-02-25).

„Cel care devine părtaș de natură divină va fi în armonie cu marele standard al neprihănirii lui Dumnezeu, legea Sa sfântă” (COL 314).

„Legat de Cel Infinit, omul este făcut părtaș de natură divină. Asupra lui, săgețile celui rău nu au niciun efect, deoarece el este îmbrăcat cu scutul neprihănirii lui Hristos” (CT 51).

„Prin agenția Duhului Sfânt, omul devine părtaș de natură divină” (DA 675).

„Viața lui Hristos este o descoperire a ceea ce poate face omenescul atunci când este părtaș de natură divină. Tot ce a primit Hristos de la Dumnezeu putem primi și noi” (COL 149).

„Hristos a fost făcut în toate lucrurile asemenea fraților Săi, ca în natura Sa umană să poată oferi omului un exemplu perfect. Doar El putea acoperi prăpastia produsă de păcat. În El, omenescul a atins omenescul, iar divinul s-a prins de divin, ca omul să poată fi făcut asemenea lui Hristos, părtaș de natură divină, scăpând de stricăciunea care există în lume prin poftă” (HM 1897-10-01).

Aceasta este calea consacrată către desăvârșirea creștină, iar Dumnezeu a fost îndurător și ne-a trimis începutul acestei solii în 1888, prin frații Waggoner și Jones. Dar acel început a fost refuzat cu atâta încăpățănare, încât îngerul i-a spus sorei White că poporul „repetă aici revolta lui Core, Datan și Abiram.” Planul lui Dumnezeu pentru Ploaia Târzie și Marea Strigare a fost respins, și astfel solia nu s-a mai putut dezvolta spre a se uni cu „celălalt înger” din Apocalips 18.

În toți acești 120 de ani, unii au cultivat „începutul” soliei, iar acesta s-a dezvoltat și este gata să se unească cu „celălalt” înger. Ei au apreciat „slava crescândă” a soliei și sunt gata să spună bisericii despre această nebanuită glorie a soliei 1888. Dar profeția este un pic deranjantă:

„Solia îngerului al treilea nu va fi înțeleasă, lumina care va lumina pământul cu slava ei va fi numită lumină falsă de cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă” (The 1888 EGW Materials, 673).

Astăzi avem suficiente dovezi că începutul soliei 1888 este numit lumină falsă. În loc să înainteze în slava ei crescândă, biserica rămășiței a apelat la o scurtătură pentru a obține biruința asupra păcatului. Am fost educați să-L imităm pe Hristos în limbaj, comportament, maniere, să fim „ca El” fără ca mai întâi să fim făcuți în interior, în caracter, ca El, adică un templu pentru locuirea Duhului Sfânt.

Ca să devenim ultima generație, avem nevoie de o privire „mai proeminentă” asupra lui Hristos, pe cât de simplă, pe atât de profundă:

„Cel care privește la Hristos prin credință simplă, copilărească, este făcut părtaș de natură divină prin intermediul Duhului Sfânt... Așa cum Hristos a fost slăvit în ziua Cincizecimii, tot la fel va fi slăvit în lucrarea finală a evangheliei, când El va pregăti un popor care să reziste testului final al încheierii mării controversate” (HM 1893-11-01).

Neprihănirea Lui a fost produsă de unirea dintre natura umană cu cea divină. Credința lui Isus a fost aceea că Tatăl locuiește în El, și că fără această locuire El nu poate face nimic. Primele Lui cuvinte publice, într-un spațiu oficial al bisericii, în prezența liderilor bisericii Lui, au fost că El este un templu, Templul lui Dumnezeu.

Aceeași credință se va descoperi la sfinții ultimei generații; ei au „credința lui Isus” că Dumnezeu locuiește în ei (Apoc 14:12), conform noului legământ (Ier 31:31).

De ce oare taina lui Hristos este încă neproductivă în biserică la această oră târzie a istoriei? Deoarece noi, biserica, am refuzat inițiativa lui Dumnezeu în 1888, iar lumina a fost respinsă în toți acești ani, fiind „interceptată” de frații noștri conducători.

Trâmbița a șaptea va începe să sune, anunțând „sfârșitul” tainei lui Dumnezeu, când poporul lui Dumnezeu va înțelege înalta chemare de a fi temple sfinte pentru locuirea Duhului Sfânt, părtași de natură divină.

Atunci și doar atunci „templul lui Dumnezeu” care este în cer va fi deschis, astfel ca întreaga omenire să vadă „chivotul legământului” într-un popor sfânt, oameni făcuți asemenea Fratelui lor (Apoc 11:19).